

Zletnieva sa

Po mrazivom apríli prišiel príjemný máj. Teploty sa držia okolo 20 stupňov a úplne to stačí, aby som mala pocit, že som na dovolenke vždy, keď výdem na terasu. Áno, to je ten správny popis, ako sa cítim, keď sa podvečerným vzduchom predierajú vône všetkých kvitnúcich stromov. Teraz je to agát a baza. O 2-3 týždne sa pridá lipa. O borovicu sme pripevnili oba hamaky, zdroj nekonečnej zábavy pre Arlieho s Gwen. Obaja majú teraz takmer 2 týždne prázdniny a už nevedia, čo so sebou.

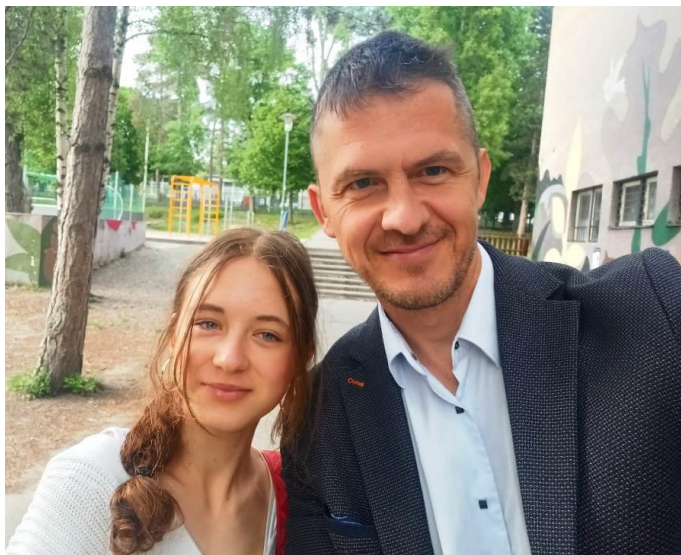
Prázdniny začali dosť zaujímavo. Gwen si pozvala kámošov z triedy na narodeninovú oslavu potkanov. Zistila som to od jednej mamičky, ktorá mi potvrdila účasť.

„Aha,“ odpovedala som jej s úsmevom, „**musím zistiť u Gwen, čo je to za párty.**“ Počkala som na Gwen a kládla otázky. Odpovede boli jednoduché:

„**No, veď potkany sa narodili vo februári, tak im treba spraviť oslavu. Torta samozrejme nesmie chýbať. Jahodová.**“ spravila na mňa potkanie očká.

A tak v deň, kedy Milla absolvovala prvé prijímačky, som z práce na obed letela po ňu a hneď aj domov, aby sme mohli privítať narodeninových hostí. Prišlo iba 5 chlapcov a Natálka. V duchu som ďakovala, že sú prázdniny a zvyšok triedy neprišiel. Jeden z chlapcov, Augustín, chcel ostať aj na prespávačku. „**Vieš, je do mňa,**“ informovala ma na rovinu Gwen.

Bol to veľký deň. Deň prvých prijímačiek na evanjelické lýceum. Skúška zo slovenčiny, matematiky, angličtiny a náboženstva. Na

radšej nekomentovala. Že nič moc.

náboženstvo sme prešli celú konfirmačnú príručku. O 3 článkoch všeobecnej viery kresťanskej od Luthera a Mille aj snívalo. Najlepší bol nakoniec Otčenáš s vynechanými slovami, ktoré bolo treba doplniť. A tak Milla prerobila záver na na:

„**Lebo tvoje je kráľovstvo múdrosť, moc aj sláva.**“

„**Nevedela som si spomenúť, aj keď som sa to pred testom modlila. Dám tam láska? Hm, nie, to nesedí. Priateľstvo? Asi nie. Múdrosť? To by tam celkom sedelo, veď Boh je najmúdrejší,**“ ukončila svoju hlasnú úvahu.

Keď Andrej Žitňan testy opravoval, tak sa musel riadne zasmiať. Anglinu dala dobre. Slovinu a matiku

Následne mala testy na Gymnázium sv. Františka z Assisi. Zaskočilo ju až 15 príkladov z matiky, ktoré vôbec nestihla. Podarilo sa jej prísť tak do polovice. Potom boli prijímačky na gymple Bilička a Einsteinka.

ZOO Bratislava

S pekným počasím to láka na výlety. Po niekoľkých rokoch sme sa dostali do bratislavskej ZOO. Dobrá voľba. Deti si vypočuli, ako sme bývali po svadbe na neďalekom internáte. Tiež som sa zamyslela, že je to už cez 20 rokov. Ktovie, či tam vtedy už bol nosorožec, čo je za nami?

V tom všetkom blázninci sme si znovu odpochovali Sobotiškú pätnástku. Pôvodne to mala byť 12 km dlhá trasa cez Záhorácke lazy a nejakým nedopatrením sme si odšľapali 18 km. Netušíme, či si to organizátori nejako zle vymerali, alebo či sme sa my stratili z trasy. Lenka ju sledovala stále a okolie má celé prechodené. Nieže by nám to vadilo. Počasie bolo príjemné (ani teplo, ani zima), spoločnosť zábavná (Lenka s Od'om z nitrianskeho bežeckého klubu). Z detí sa pridala iba Gweni. Tešila sa na túru a prešla ju bez problémov:

„Myslela som, že budem viacej unavená, ale vôbec nie som.“

Šibala to behom hore aj dolu kopcom ako na baterky.

Grilovačka

Ocino s Ľudkou mali čas s nami stráviť sobotu a aj si ugrilovať. Rozmýšľajú teraz nad predajom Ľudkinho bytu v Teplej a kúpe novostavby bytu s garážou v Nitre. Môžu tak chodiť na pravidelné oddychovky do Kesova. Keď tak nad tým dumám, je to naozaj iné byť dochodcom v súčasnej dobe, uvedomovať si, že ešte chcú aj čo to vidieť, oddychovať, starať sa o seba. Ich kvalita života je úplne niekde inde ako tá, čo mali ešte naše staré mamy. Kto vie, či my budeme mať takú možnosť, alebo budeme nútení sa o seba starať až do konca života, lebo nás bude veľa, nebude dostatok jedla, nebude existovať dôchodok.

Hneď na ďalší deň bol Deň matiek. Dostala

som od Milly raňajky priamo do postele. Jahodovú machu a lievance s lesným ovocím. To si viem predstaviť mať každý deň. Milla sa mi chcela poďakovať aj za prípravu na prijímačky, čo sme si odmakali spolu. Milla naozaj vie, ako v človeku vyvolať pocit dôležitosti a hodnoty. Som rada, že z nej vyrastá človek, ktorý želá iným len to najlepšie, dokáže nájsť dobré na ostatných a povedať im to spôsobom, aby sa cítili dobre. Tak to bolo aj so spolužiačkou Vivi. Milla vedela a želala jej, aby sa dostala na konzervatórium a riadne sa tešila, keď jej to vyšlo.

V očakávaní sme sa prehupli do piatku 17.5.2024, kedy mali byť zverejnené výsledky. Vedeli sme, že na Gymnázium sv. Františka je 10 pod čiarou a milá riaditeľka nás uistovala na osobnom pohovore, že určite sa posunieme do prijatia. V priatok ráno, keď som pripravovala desiata, mrkla som na informačnú stránku Millinej školy a bola tam správa z Gymnázia Einsteinova prijatá 58. zo 160. Nasledoval tanec radosti. Mille

Tato bol unavený. Po výstupe na zručaninu hradu Branč vytiahol deku, ľahol a reálne aj na chvíľku zaspal. Veľa toho celkovo teraz nenaspí. Stále sa mu točí hlava a bolí ho v krížoch. Šlapal pekne pomaly a snažil sa si to užívať. Prestal úplne športovať. Jedinou fyzickou námahou je momentálne záhrada, v ktorej dokáže stráviť celú sobotu. Aspoň mu prejde rýchlejšie čas a nie je mu tak zle. Bol na neurológii a čaká ho MRI hlavy.

vybehla slzička. Ráno v práci som zistila, že dali výsledky Evanjelického lýcea. Milla si nevedela spomenúť, kde má svoj osobný kód, tak som musela volať do školy. Najprv som ju nejako preskočila v prijatých. S malou dušičkou som prešla do neprijatých pre nedostatok miesta. Nič. Tak som šla do tých, čo nespravili prijímačky. Nič. Hm. Ešte raz som skočila do 93 prijatých. Bola na 73. mieste z 240 detí. Na Gymnázium Biliková spravila, no bola na 93. Mieste a brali iba 58 detí. No, už predtým mi vravela, že tam nechce. Čo bolo pre mňa zvláštne, bola to pre ňu TOP škola takmer 2 roky. Po týždni jej poslali vyrozumienie, že ju berú na odvolanie..... Volali nám aj zo sv. Františka, dostala sa nad čiaru. Čiže 4 prijatia zo 4 škôl. Teraz jej už zostáva iba sa rozhodnúť. Nie je to ľahké. Každá zo škôl ponúka niečo iné, treba prestupovať na autobus. Rozhodovanie nakoniec nebolo až také náročné:

„No, sv. František bol iba ako záchrana. Nechcem strátiť rok angličtinou a je to do lýcea dlhšie. O školu menej. Bilikovú už nechcem, 4-ročné bude o ničom. Takže mi ostáva bilingvál na Einsteinke. Páči sa mi budova, prostredie, nie je to veľká škola, hneď vedľa mám McDonalds....Viem si predstaviť, že niektoré rána budem začínať neskôr, tak tam pôjdem na kávu a budem sa tam učiť.“

Ani som netušila, že to tak bravúrne dá. Myslela som, že sa bude trápiť. Ale je pravda, že nie je zlé rozhodnutie, jednoducho sa rozhodla a bude sa snažiť z toho získať čo najviac. **„Možno bude tajná agentka,“** hefla som tatovi, **„vieš, so všetkými jazykmi, ktoré bude vedieť.“**

Prevrátil oči. Jasne, že si ju nevedel predstaviť ako špiónku. Hm, človek nikdy nevie, čo pre neho má Pán v pláne.

čokoládovú tortu. **„Z pravej belgickej čokolády,“** informoval nás dedo.

Mal pravdu. Stačil z nej kúsok a nevládala som. Okrem toho sme sa napásli čerešní. Májovky boli akurát a na niektorých stromoch priam obrovské. Gwen zbierala a zbierala. Potom sa zašila hore v dome v babininých maľovánkach a oblečení. Dostala povolenie si zobrať, čo chcela, takže máme doma kopec rúžov a lakov. Gwen nosí babinine oblečenie. Do filharmónie si v piatok vzala jej biely sveter, ktorý si trochu vylepšila. Spravila si dierky a zmenšila výstrih. **„Gweni, nabudúce si tam môžeš dať zapínací špendlík,“** informovala som ju potom, ako som tie 2 nenápadné a zbytočné dierky v svetri uvidela.

Tatovi volali z Onkologického ústavu. Krv aj CT sú ok. Aj na MRI hlavy nič nebolo zistené, takže je zdravý. Celková nálada a radosť mu konštantne vstúpajú. Vďaka Pane.

Bolo to treba osláviť. Najlepšie spolu so Zuzkinými narodeninami v Štitáročoch. Arlie sa konečne odhodlal na letný zostrih. Zobrala som ho v Stupave do ApeMan-a. Zhovorčivý pán si ho poprezeral, porozprával a potom mu navrhol, že ho ostrihá a bude to dobré. Vyšantil sa pri ňom 45 minút. Videla som z Arlieho tváre, že miestami nebol spokojný, ale ako sa to postupne menilo....prichádzal úsmev a odchádzal úplne nadšený.

Auntie si narodeniny užila. Aj obrovskú

Jún, minimálne jeho začiatok, bol upršaný. Už sa mi zdalo, že si zopakujeme leto z pred 20tich rokov, kedy si pamätám, že som celé leto v Nemecku chodila v bunde. Do roboty sme jazdili na bicykloch a vkuse mi tieklo z nosa.

V tom všetkom Milla dostala svoj prvý občiansky preukaz a je zodpovedná. Teda, tak napríklad, otvoriť študentské konto v banke si už musí ísť sama. Staré jej zavreli a ako rodičia

nemáme právo jej ho otvoriť. Alebo, ak ju chytí revízor v autobuse, už sa z toho tak ľahko navyvlečie.

Spolu s poslednými dňami v škole, im perfektne vyšiel školský výlet. 5 žiakov a 2 učiteľia. Túry, príroda, zábava a šport. Preložili Jánošíkové diery a túru na 2. deň dala dokonca ako jediná, čo sa nevzdala s telocvikárom. Najdôležitejšie je, že ju to bavilo. Varila zdravé veci a užívala si posledné spoločné momenty. Naplno si uvedomuje, že už spolu nebudú...a že to už nikdy nebude ako predtým. Je jej smutno.

Z drzích a nekomunikatívnych ofučancov sa stali kámoši, s ktorými sa dá porozprávať. Aj Vivi sa naučila ospravedlniť a pochváliť. Milla je na seba hrdá, že ju naučila niečo z emocionálnej inteligencie.

Kým Milla prechádzala severom Slovenska, my sme si užili víkend na chate v známej zostave. V piatok po práci sme do Štiavnických Baní dorazili prví a odomykali chaty. Zvyšok skupiny sa pridával postupne, a rovno sa dal ku stolu, kde sa začali kopíť grilovacie lahôdky. Prvá noc som bola vyšťavená, tak som musela do postele, aby som dospala. No, podľa hudby a hluku bolo veselo a dokonca sa aj tancovalo. Videla som pár kompromitujúcich fotografií. Hlavne, že sa všetci bavili. Do postele sa dotiahli až o 3 nadržanom a vstávali sa im veľmi ťažko.

Deti sa ako vždy sem-tam ponáňovali kvôli nejakej hlúposti, ale čo

ma tešilo bol druhý deň, kedy sa vždy robí povinný výstup na Sitno a nikto neprotestoval. Nevie, či je to vekom a že viac vládzu, alebo si už jednoducho všetci tínedžeri zvykli a nik neprotestuje. Dokonca sa predbiehali, kto bude na hornej skale prví. Nik sa nesťažoval, ani nepotreboval prehováranie. Každý povzbudzoval. Dali sme rekordných 43 minút hore, kde bol každý vysmiaty a tešil sa z dobrého výkonu. Aj počasie vyšlo sa slávnostne sme obsadili 2 stoly v bufete, kde sa podávala domáca kapustnica. Dolu Slavo navrhol, aby sme skúsili trochu inú trasu : **„Pre zmenu. Iba o 1/3 dlhšia, krajšia. Bude cez les. Každému sa bude páčiť,“** ospevoval trasu.

Auntie Zuzka iba dodala: **„Ja by som mu neverila. Aj ocino to vždy vraví a potom sa trepeme nekonečnými skratkami a nadávame.“**

Tato všetkých presvedčil, jednoducho sme sa za ním vydali. Prvá časť lesom bola naozaj veľmi pekná. No, potom sme došli k zablatenej ceste, ktorou sa nedalo ísť, lebo nejaký nový potok sa rozhodol, že bude tiecť práve po celej

dĺžke chodníku. Aby to nebolo málo, prešiel tade i traktor a pekne cestu veľkými kolesami rozmiesil na kvalitné všadeprítomné bahno. Aby sme sa nebrodili, museli sme cez čečiny, z čoho začali žarty o tom, ako Slávovi netreba veriť.

„Ja som vám to hovorila. To je v génoch,“ vykrikovala Auntie: **„to poznám, to je po ocinovi. Vinkovičovské gény.“**

„Vidíš Arlie, čo ťa čaká? Keď budeš veľký, budeš brat svoje deti na túry a povieš im, aká je to úžasná skratka. Ony budú potom nadávať tak, ako nadávaš teraz ty,“ rehotali sme sa Arliemu. Chudák, asi nevedel, či sa smiať alebo plakať.

Aj upratovať sa asi naučí a potom bude buzerovať svoje deti© Ako tu na obrázku, kde s Timoteom zametajú v sobotu týždeň predtým dvor. Dolu k bufetom pri Počúvadle sme došli zababraní ako malé svinky. Gwen hneď vlezla nohami do vody. Ostatní sa snažili zmyť aspoň hrubé blato z tenisiek.

V tom všetkom sme si spomenuli, že máme 22. výročie svadby. Akoby pre nás mali pri bufere závoje, tak sme sa rýchlo zvečnili, takí spotení a zablatení...veď v dobrom aj v zlom. V dobrej vôni aj v pote. Dali sme si na oslavu nanuky a sledovali hemžiaci sa zástup ľudí. Turistov ako my alebo domácich, čo prišli na otvorenie letnej sezóny s orosenými pohármi v ruke, alebo na dekách slniaci sa pri studenej vode.

Splnil svoj sľub. Vynoril sa mi celý príbeh, akoby to bolo iba včera, čo som mala 20 rokov a už vtedy som mala jasno v „láske na celý život“.

Ako som držala závoj.....chcela som sa ho spýtať, či by si ma zobral znovu. Ale radšej som tú myšlienku zahnila. Stačil mi ten úsmev a nepotrebovala som sa už viac pýtať.

Pred 24 rokmi som si tu vypíčila svadbu. Presne pri jazere, na brehu, keď sme boli na chate.

„*Ked' rozpíliš tento strom, tak si t'a zoberiem za ženu,*“ povedal môj nádejný chlap.

A ja som píčila ako besná. Peň mal hrúbku aspoň 25 cm. Trvalo mi to nejaký čas. Keď som konečne upachtená skončila, prišla moja kontrolná otázka: „*Kedy si ma zoberieš?*“

S úsmevom dodal: „*Niekedy sobotu,*“ žmurkol.

Škola sa takmer skončila, no, stihli sme ešte nejaké to objavovanie. Ja som mala rezervovanú izbu na babský víkend s Elenkou v dedinke Sloup, v Moravskom krase a Slavi bral deti na výstup na Ďumbier. Hneď po príchode do hotela v Čechách sa začalo blýskať a pršať. Podľa správ sme sa nachádzali v supercele a obrovskými krúpami. Pomodlili sme sa a , zaspala som. Viac si dážď nevšímala.

Ráno nám bolo jasné, že do žiadnej z mnohých jaskýň sa nedostaneme. Všetky boli zatopené.

Tak sme sa k priepasti Macocha vydali kaňonom. Časť bola zatopená blatom a stekajúcou vodou, ale prebrodili sme sa. Macochou, doli v priepasti, sa valila hnedá voda zozbieraná z okolitých kopcov. Pri

príchode naspäť sa nám podarilo dojsť aspoň do Šošúvskej jaskyne. Síce všade kvapkala a tiekla voda, ale páčila sa nám celá prehládka.

Tato s deťmi v Nízkych Tatrách zvládli vyliezť na Ďumbier a potom hrebeňom prejsť na Chopok. Tá istá cesta ich čakala späť. Náročné, pomyslela som si. Aj ja by som mala čo robiť. Podľa fotiek som zistila, že Gwen šľapala v sandáloch. Uf, hore sa dalo, ale dolu to muselo byť náročné. Trvalo im to nejakých 8 hodín a Gwen bola na druhý deň chorá.

Posledný školský týždeň teda ostala doma. Nielen kvôli dovolenke, ale aj kvôli narodeninovej párty, ktorú mala spolu s Natálkou v Jump aréne. Bolo to tak narýchlo zorganizované, pretože viem, ako ťažké je dostať nejaké deti na oslavu potom, ako začnú prázdniny. Pri torte som sa vybláznila a výsledkom bol chutný potkan ako naša Linguini. Gwen síce povedala, že sa jej nepáči, ale nakoniec bola rada a aj jej chutilo. Na oslavu bolo pozvaných 10 detí, no 3 dievčatá nakoniec odvolali krátko pred začiatkom. Tak som zavolała Millu a Vivi. Zabavili sa všetci, aj veľké baby.

V piatok si po vysvedčení šli všetci traja, aj Gwen, kým ja som doťahovala posledné veci v práci pred dovolenkou. Dievčatá priniesli domov samé jednotky a Arlie si zlepšil na 2 dvojky: zo slovenčiny a histórie. „*Nemám ju vôbec rád,*“ povedal na margo histórie.

Nechápem, kde sa stratil môj gén milujúci históriu. Pracovali dobre celý rok a veľa. Zaslúžia si oddych, aby vôbec nemusia myslieť na školu. Som síce v pokušení s Arlanom prejsť slovenskú matematiku šiesteho ročníka, aby nič nezameškal. Ale aj ja by som sa k tomu musela premáhať.